

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 1 2009 ÅRG 41

Pris 30:-

När Jesus hade uppstått på morgonen efter sabbaten visade han sig först för Maria från Magdala.

Mark. 16:9

Biskopens spalt

Platsen för biskopens spalt vill jag denna gång använda för att presentera en bok, läsvärd för alla.

I början av året lyssnade jag, som vanligt när jag är ute och åker, på P1. Just då intervjuades en kvinna om sin bok "Rädda Felix" som just börjat att säljas i bokhandeln. Det var en gripande intervju som väckte många tankar. Den boken måste jag köpa. – tänkte jag. Och så blev det.

Jag ska nu försöka berätta lite om vad boken handlar om.

Helena Richardson heter författarinnan till boken som handlar om hennes och hennes man Fredriks kamp för att rädda sin son. En kamp i en tillvaro som kan tyckas oändligt svår att uthärda, i närheten av döden, men som familjen lyckats hantera med humor, hopp och tålamod. Hon berättar uppriktigt och självutlämnande om kampen och om drivkraften bakom - kärleken till barnen. En kamp som inte lämnar någon oberörd.

Det började med chocken när Mathias, äldste sonen, då 11 år, under en semester i Spanien plötsligt insjuknade. De trodde att Mathias onormala trötthet berodde på att han tidigare haft borreli. Men proverna visade inte på något sådant samband.

Efter bara några dagar var hörseln nästan borta och ett par veckor senare var han blind. Symtomen hopade sig och i dag kan han bara röra armarna och vrida på huvudet. Annars är han helt förlamad. Han kan inte äta själv. Han kan inte prata. Bara snyfta, gråta och skratta.

Mathias har ett kristallklart intellekt och det som gör sjukdomen så hemsk är att han är instängd i sig själv. I mars 2006 kallades familjen till neurologen på Östra sjukhuset i Göteborg. Helena fick veta att hon bar på en X-kromosombunden sjukdom. Hon hade ett fel i ämnesomsättningen, som innebär att kroppen inte kan bryta ned fettsyror i maten. Helena var "bara" bärare. Men för Mathias hade sjukdomen brutit

ut. För Mathias fanns inget hopp. Frågan var inte om, utan när, han skulle dö. Barnneurologen grät, men vi fick inte träffa något kristeam berättar Helena. Med en klapp på axeln fick vi åka de långa milen hem till Trollhättan.

Diagnosen sa att alla pojkar på moderns sida riskerade att dö. En vecka senare kom nästa slag. Felix, yngste sonen i familjen var också sjuk. Beskedet som kom från Norra Älvsborgs länsjukhus följdes heller inte upp med någon krishjälp. Eller information om det fanns botemedel för Felix - en provrörsbefruktning där ett foster väljs ut för att fungera som donator till ett sjukt barn. I det här fallet Felix. För Felix har inte sjukdomen brutit ut än. Han är som alla andra fyraåringar. Pigg, livlig och fylld av upptåg. Det enda är att han inte får äta fet mat, eftersom fettsyror inte kan brytas ner.

Efter mycket strul med sjukvården fick de äntligen träffa en expert på området - Anders Fasth, professor i pediatrik vid Drottning Silvias barnsjukhus.

Naturligtvis borde dom ha fått en remiss skickad direkt. Men många gånger ställs intelligens och inlärt beteende mot inlevelseförmåga och intuition.

I juli 2006 trädde lagen om genetisk integritet i kraft. Därmed tilläts genetisk analys för att hitta svåra genetiska sjukdomar, samt bestämning av vävnadstyp på embryon som provrörsbefruktats. Det ska föreligga synnerliga skäl, och socialstyrelsen ska ge sitt tillstånd i varje enskilt fall. 28 maj 2007 fick Helena och Fredrik första tillståndet av socialstyrelsen.

Som föräldrar har Helena tillsammans med sin make ställts inför det ofattbara: att skapa ett barn för att rädda livet på ett syskon.

Tekniken som kan bli Felix räddning innebär att man gentestar provrörsbefruktade embryon för att hitta en perfekt donator. Sjukdomsanlagen testas liksom vävnadstyp. Denna måste vara identisk med mottagarens för att transplantation ska fungera. Blodstamceller från navelsträngen på det skraddarsydda barnet används sedan i transplantationen.

Mamma Helena och pappa Fredrik har fört en kamp mot klockan för att sjukdomen inte ska hinna bryta ut hos Felix. Först måste lillasyster Emma-Vitória hinna födas.

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 15 mars vigdes Ulf Johansson till altartjänare.

Men nu växer räddningen i mamma Helenas mage. Om några veckor föds Emma-Vitória - som kallats allt från designbebis till reservdelsbarn.

Från kristet håll, bland annat från troende läkare, har familjen fått höra kritik. Med kommentarer som: Förstår föräldrarna, men tycker inte det är rätt att avla barn som reservdelar. Borde inte vara lagligt.

Att använda Gud som ett maktmedel för att hindra oss från att rädda Felix liv, det är så absurt, säger Helena.

Jag får verkligen hålla med henne.

Men i det finns inte bara negativa synpunkter. En präst skrev i Kyrkans Tidning:

Det kan inte hjälpas, att jag tänker på Bibelns berättelse om Jesus. Gud själv gick vid sidan av det naturliga och valde ut en speciell kvinna, Maria, och gav genom helig Ande hennes embryo specifika gåvor, egenskaper och uppdrag. Uppdraget var att rädda - inte *ett* liv utan *många*. Detta, med aktiv vilja frambringade barn, kom till för att i såväl medicinskt som socialt och rent religiöst avseende rädda människor till fullvärdiga liv.

Ja, men är det inte förbehållet enbart Gud att "manipulera" och ingripa i de naturliga livsprocesserna?

Om det finns det självfallet delade meningar. Men jag menar, att forskning och vetenskap, som uppfyller en välmotiverad och en högsta tänkbara etiska nivå, är redskap i Guds händer.

Jesus uttryckte att "Anden blåser vart den vill", och vi måste handla så, att vi inte begränsar Andens verkningar.

För den som vill läsa boken - Rädda Felix - finns den att köpa på Akademi-bokhandeln.

+Sten-Bertil

PS I början av mars föddes Felix lillasyster DS

Tiden före Påsk

FASTAN

Inom den katolska kyrkan inleds fastan med askonsdagen. Den varar i 40 dagar – alltså fram till påsk. Under fastetiden bör man leva enkelt och återhållsamt. Inte ägna sig åt utsvävningar och inte heller äta läckerheter. Förr i tiden skulle man inte äta rätter med ägg och socker. Äta fisk i stället för kött – i varje fall på fredagarna eftersom fredagar i allmänhet är fastedagar enär Jesus korsfästes på en fredag. Söndagen var undantagen och då kunde man unna sig en något mera riklig mathållning. På askonsdagen skall också videdorsen brännas upp. Under fastan ska man gärna ägna sig åt eftertänksamhet.

Jesus och hans vänner fastade också, men deras fasta gick ut på att de ville rena sig och kanske ägna sig helt och hållet åt att be och fundera på hur de mådde i själen.

Senare tiders påfund med Semlor (hettvägg o dyl.) passar alltså dåligt in med fastetanken. Däremot att äta en Semla på fettisdagen kunde väl ha sin riktighet genom att man då gärna åt något riktigt ”gott och smarrigt” innan man inledde sin fasta! Det egentliga namnet är väl kanske ”fastslagsbulle” och från början räckte det med att det var en bulle som var bakad av vete, men senare tyckte man att man ville ha den ännu mera ”smarrigt” och då lade man in mandelmasa, vispgräddade och florsocker över bullen. Att äta den med varm mjölk var ju extra gott och läckert och passade väl så bra att inleda fastan med! Därefter fick man ju inte frossa.

Sista veckan före påsk kallas också för ”stilla veckan” och de dagarna har fått speciella namn:

Blå måndag, vit tisdag, dymmelonsdag och slutligen skärtorsdag. Många undrar nog över just det sistnämnda namnet ”skärtorsdag”. Det handlar inte om färgen skär utan ordet kommer av skära (rena) och under denna dag ska man ”rena” sig inför långfredagen – som på engelska heter ”Good Friday!” (alltså god fredag).

Det har – som med många andra helgdagar här i landet – blandats med hednatidens sed och det springer då ofta

omkring små flickor (nåja, på senare år även pojkar) utklädda till påsk-kärringar (eller påskgubbar) som delar ut hemgjorda påskkort och tigger godis eller pengar. Anspråken har därvidlag skruvats upp under senare tid och de nöjer sig inte gärna med en liten peng utan de vill ha minst en tia och godis. Frukt är inte riktigt populärt heller. Denna sed har kommit av den gamla folktron att häxorna på skärtorsdagen flög till Blåkulla på en kvast där en kaffepanna hängde och dinglade, samt en svart katt bakpå kvasten. De for för att ”bola” med djävulen! De kokade också karameller i stora grytor över öppen eld och sedan när de återkom på påskdagens morgon, så släppte de ned godis genom skorstenarna till barnen, som hade hängt upp sina strumpor över vedspisen i köket eller öppna spisen. Här i Sverige var alltså detta med upphängda strumpor något som hörde påsken till!

Sedan kommer vi alltså till den viktiga dagen för kristenheten – Långfredagen! Den dagen som Jesus korsfästes efter att ha angetts av Judas för 30 silverpenningar och att ha förnekats av Simon Petrus tre gånger innan hanen gol!

Allt detta började med ”Den sista måltiden” (nattvarden) som Jesus firade tillsammans med sina lärjungar på skärtorsdagskvällen, då han också berättade för dem om att Judas skulle förråda honom och att Simon Petrus skulle förneka honom. Båda de utpekade lärjungarna protesterade högljutt, men Jesus sade att detta var bestämt och förutspått. Det var just under denna sista gemensamma måltid som Jesus tog ett bröd – bröt det och gav det åt lärjungarna med orden: ”tagen och äten av detta alle, ty detta är min lekamen som är utgiven åt Eder!” Och när de hade ätit så tog han ock kalken med vin och sade: ”dricken härav alle, ty detta är mitt blod som varder utgjutet åt Eder!” och han tillade: ”så ofta ni gören detta, så gör det till min åminnelse!” Därmed var nattvarden instiftad!

När sedan Jesus befann sig i Getsemane så bad han sina lärjungar att vaka med honom, men de somnade likafullt.

Allt hände emellertid som Jesus hade berättat det för lärjungarna med att Judas förrådde honom och Simon Petrus förnekade honom!

Under ”förhören” med Jesus blev han både torterad och förnedrad och sedan fick han – som vi vet – själv bära sitt kors upp till Golgata (Huvudskalleplatsen) där han spikades upp på korset – som en vanlig förbrytare – precis som det var förutbestämt.

Långfredagen har behållits som sorgedag ibland de olika kristna inriktningarna och när jag var barn så var långfredagen en fasans dag för ett barn. Man väcktes tidigt och kläddes fin och sedan fick man sitta stilla hela dagen, med avbrott för måltiderna, hela dagen tills det var dags att gå till sängs. Man fick inte leka, läsa, skratta eller prata på hela dagen. Det var verkligen en LÅNG dag! Numera är det ju inte så, men det är ju en dag som stämmer till eftertanke!

Påskaftonen firas väl lite mera som en familjedag här i vårt land, men i många länder är det Jesu begravningsdag som firas som en festdag.

Påskdagen däremot – den dagen Jesus stod upp ifrån de döda – är en riktig glädjedag, vilket märks väl på de psalmer man väljer den dagen. I de katolska länderna är påsken viktigare än julen med berättelsen om de två kvinnorna som kom till graven för att ta hand om Jesu kropp, men möttes av en ung man klädd i en lång vit dräkt – som sa: ”Varen icke förskräckta. Ni söker efter Jesus från Nasaret, han som blev korsfäst. Han finns inte här. Han är uppstånden!”

Gittan

Boka i din Almanacka!

Helgutflykt till Söderköping och Capella Ecumenica

lörd. 22 augusti - sönd. 23 augusti.

Vörndnad inför korset

När man kommer in i en liberalkatolsk kyrka eller kapell finns alltid korset längst fram i mitten på altaret.

Korset är centralt i den kristna tron och omistligt för alla kristna, också oss liberalkatoliker.

Korset på altaret är emellertid oftast inte ett krucifix, den korsfäste Jesus finns inte på korset.

Detta har lett till att vissa, framförallt utanför kyrkan, felaktigt fått intrycket att Liberala Katolska Kyrkan skulle förneka korsfästelsen. Liberala Katolska Kyrkan förnekar varken korsfästelsen, Kristi död eller uppståndelse, vi bejaktar det helhjärtat eftersom det är hela grunden för det kristna hoppet och själva beviset för Guds kärlek till oss och sin skapelse. Men hur kommer det sig då att vi på våra altaren har ett enkelt kors?

Svaret på denna fråga har att göra med den betoning den kristna kyrkan lade på kristi lidande och död under en lång tid in på 1900-talet.

Liberala Katolska Kyrkan uppstod som en reformrörelse under tidigt 1900-tal och man reagerade på vad man ansåg vara en ohälsosam fokusering på livets och religionens mörka sidor. Det var inte ovanligt med svavelosande predikningar och människorna påmindes ständigt om att Kristus dog för deras skull. Man fick intrycket av att kyrkan ville skrämman människor till bot och bättring. Relationen till Gud präglades av rädsla snarare än av kärlek.

Detta ville Liberal Katolska Kyrkans grundare ändra på. Man ansåg att man i kyrkan istället skulle fokusera på kärlek, hopp och gott föredöme. Människor skulle inte vara rädda för Gud, de skulle istället känna en trygghet i att söka gemenskap med Gud.

Som ett led i denna förändring beslutade man att använda ett enkelt kors istället för ett krucifix. Man försökte att genom ett visuellt intryck flytta fokus från långfredagens lidande och död på korset till uppståndelsen på påskdagen då korset förvandlats från en symbol för lidande och död till en symbol för uppståndelsen, seger och löftet om evigt liv.

Så långt kan det ju tyckas vara ganska enkelt, men det finns en knorr på det hela.

Korset i sig symboliserar mysterierna under hela påskveckan. Korset sammanfattar kristi verk eftersom hans budskap syftar till att lära oss att leva ett liv som ger oss evigt andligt liv. Detta intensifieras i händelserna under påsken och kulminerar med mysteriet på korset. Även det tomma korset återkopplar till korsfästelsen.

Uppståndelsen är omöjlig utan döden. I episteltexten för påskdagen skriver aposteln Paulus bl a

”Om det nu förkunnas att Kristus har uppstått från de döda, hur kan då några bland er säga att det inte finns någon uppståndelse från de döda? Om det inte finns någon uppståndelse från de döda har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, ja, då är vår förkunnelse tom” (1 Kor 15:12-14)

I Jesus Kristus finns vårt hopp sammanfattat. Det är ur hans undervisning vi hämtar vår inspiration. Han talar till oss. Han drar oss till sig. Han gör oss till sina redskap.

Kristus är uppstånden och han är fortfarande med oss. *”Jag är med er alla dagar till tidens slut” (Matt 28:20).* Kristus leder oss och vandrar med oss genom jordelivet mot det eviga Livet.

Det kan vara frestande att vilja hoppa över döden, att glömma bort långfredagens mysterium. Det skrämmer oss. Det påminner oss om vår egen smärta och vår egen bräcklighet och våra nära och käras bräcklighet.

Men hur ska vi kunna komma till uppståndelsen om vi inte går igenom döden?

Hur skulle Kristus kunna uppstå ifrån de döda om han inte dog?

Hur skall sädeskornet få liv och börja växa om det inte faller i jorden och dör?

Vi kan aldrig förstå påskdagens budskap om vi inte förstår långfredagens.

För att vi skall kunna vinna det eviga livet måste vi lära oss att dö.

Så långt om Kristi död, men varför allt detta lidande?

Det berättas att när Heliga Birgitta var 10 år fick hon i en vision se den korsfäste Kristus framför sig. Hon blev bedrövad över att se lidandet och frågade Jesus vem som var skyldig till detta och varför. Det svar hon fick var kanske inte det som de flesta kristna domedagspredikanter skulle väntat. Svaret var att de som förkastade Honom och som *glömde Hans kärlek* var skyldiga till Hans lidande.

Nåden är nyckeln till att förstå lidandet på korset. Guds nåd finns till för alla, vi behöver bara vara mottagliga för den men när vi stänger Guds nåd ute, när vi säger nej till Kristi kärlek, när vi glömmen den det är Då Kristus lider.

Påskens mysterier måste förstås utifrån ett perspektiv som tar hela påskveckans

Forts sid 7

Kristen gnosis

Kristen gnosis ger det religiösa tänkandet en ny inriktning. Boken kan hjälpa den religiöse sökaren att förstå de djupare aspekterna av den kristna religionen. Den lägger fram en ny syn på Gud, skapelsen, mänskligheten och evolutionen. Han visar att Guds rike är inom er.

Beställning, se sista sidan av *Communio*.

Finns också att köpa i din församling.

Pris 120:-, ev porto tillkommer

HJÄLP ATT FÖRSTÅ

Något som jag tror att människor i allmänhet har svårt att skilja mellan är mystik och mysticism. Eller ännu enklare, mellan det som kallas mystik och det vi inte begriper oss på och därför kallar ”mystiskt” (alternativt ”mysko”, beroende på vilken generation man tillhör). Och kommer denna person till en kyrka som vår, kommer hon ganska omgående att möta begreppet *kristen mystik*. Hur hanterar vi denna begrepps-förvirring? Är vi införstådda med att nykomlingar, individer som har liten eller ingen kännedom om den katolska traditionen, kan behöva hjälp att förstå vad kristen mystik innebär?

Våra största fester – påsken och julen – innehåller ett antal *mysterier*. Att naivt utgå ifrån att människor omedelbart tar till sig och förstår dessa ”etiketter” försätter både kyrkan och individen inför ett svårlöst dilemma. Svensken är van vid att ”mysterier” betyder olösta problem – ofta inbegripande olika typer av kriminalitet. De möter ordet i detektiv-historier, i filmer på bio och i TV, i ungdomsböcker, och ingenstans handlar det om kristna fester. Undra på att de har så svårt att förstå vårt gudstjänst-liv! Hela deras fokus inför begreppet ”mysterium” hamnar på att problemet skall lösas så att man förstår vad som hände och kan överlämna delinkventen till myndigheterna. Hur skall de kunna veta att de kristna mysterierna inte är menade att lösas utan att mediteras kring, fördjupa sig i, leva med?

En sak vi i LKK saknar är undervisning. Nu sätter sig många käpprakt upp i soffor och stolar, vilt protesterande, och påpekar att vi försöker erbjuda både föredrag, informationsträffar och individuell utbildning t.ex. inom Minor Orders. Men det är inte den typen av utbildning jag efterfrågar just nu, utan mera något liknande den Romersk-Katolska Kyrkan (RKK) har med konvertiter innan de slussas vidare till dopets sakrament. Att vi saknar dess motsvarighet tror jag beror på att vi inom LKK inte vill styra människors andliga vandring genom att ge dem färdiga svar på livets stora frågor. Men det är inte det som konvertit-undervisning handlar om, utan om att förbereda

nykomlingen på det liturgiska språk de möter i gudstjänstlivet och om kyrkoårets innehåll. Ja, RKK ägnar sig säkert också åt att undervisa konvertiten i kyrkans lära och dogmer – men vem har sagt att vi behöver kopiera deras koncept rakt av? För oss räcker det att vi erbjuder våra besökare möjligheten att förstå gudstjänsten – och inte bara om de efterfrågar den, utan genom att vi regelmässigt erbjuder den! En sådan utbildning tror jag att också vana gudstjänstbesökare skulle uppskatta, därför att alla inom LKK är utlämnade åt självstudier och inte alla har förmågan att leta upp den information de saknar.

Så varför inte sätta samman ett enkelt utbildningsprogram om vad gudstjänsten innebär, vad de olika momenten betyder, vad kyrkoåret vill peka på o.s.v. Det skulle vara så enkelt att avsätta t.ex. någon timme efter fiket varje söndag åt att berätta om någonting centralt för det kyrkliga livet: t.ex. varför prästens kläder ser ut som de gör, detaljerna kring vårt nattvardsfirande och vad latinska uttryck i liturgin betyder. Och den utbildningen skall ledas av prästerskapet, som enbart skall utgå ifrån det officiellt fastslagna.

Nu menar jag definitivt inte att vi inte skall släppa fram människor till dopet förrän de genomgått någonting dylikt. Den utbildning jag efterfrågar skall inte vara en inträdesbiljett in i kyrkan, och prästerna skall inte kräva att deltagarna visar prov på vad de lärt sig. Så om det stör, behöver vi inte ens kalla det utbildning utan t.ex. information. Det viktiga är att den finns, att den ständigt återkommer, att den alltid är redo att plockas fram så snart nya människor söker sig till oss eller någon visar intresse för vad det är vi faktiskt sysslar med. Och att den inte är så utslätad att den egentligen inte besvarar människors frågor, utan vågar gå in på detaljerna. Att vi lämnar våra medlemmar total tanke- och tolkningsfrihet betyder inte att vi skall avstå ifrån att berätta varför gudstjänstlivet i LKK ser ut som det gör. Den som förstår gudstjänsten, deltar bättre i den – och just detta att varenda församlingsmedlem deltar i ett heligt uppdrag genom att

delta i mässan är en av många saker som vi måste lyckas förmedla till dem. Annars känner sig folk bara som åskådare och förstår inte hur viktigt det är att de dyker upp varje söndag.

Vid sidan av detta behöver vi också ett slags fastslagen utbildning som de genomgår som vill engagera sig i den övriga verksamheten – t.ex. bli kyrkvårdar eller kortjänare, ingå i kyrkoråd eller styrelser e.dyl. Det är oerhört viktigt att vi på tidigast möjliga stadium fångar upp folks frågor och hjälper dem att täcka upp eventuell brist på kunskaper i vad som krävs för dessa uppdrag innan de kastas huvudstupa in i dem. Men den frågan får jag återkomma till vid ett annat tillfälle.

Carina Carlström

Samsara

Kära vänner!

Jag har stött på ett ord, en glosa, som jag skulle vilja förmedla eftersom jag tycker det är till hjälp i vardagen.

Ordet är ”samsara”, som jag tycker är likljudande med sammelsurium, som också ger en antydning till dess betydelse. ”Samsara” är en beteckning för allt som stör en människas fokus på det eviga.

Termen har jag fått av den franska laman Kemchog och motsvarar syndbegreppet inom tibetansk buddism. Ordet synd är så slitet och skuldbemängt att uttrycket ”samsara” kan vara en hjälp att se ’bjälken i ditt eget öga’.

Jag tycker det är lättare att inse synden, som döljer sig i våra splittrade liv, som påverkas så starkt av arbete, massmedia, reklam och aktiviteter.

Gunnar Kylberg

KRISTEN "RAMADAN"

De flesta av oss känner numera väl till att muslimer varje år firar *Ramadan* – en fastemånad då man inte äter någonting så länge solen syns på himlen, besöker sin moské oftare än vanligt, ger allmosor åt dem som är sämre lottade än en själv och ber så ofta man överhuvudtaget har tid och möjlighet. Månaden avslutas sedan med en stor fest inte olik vårt julfirande.

Att vi som är kristna har exakt samma sak inbyggd i vår egen tro har vi dock en tendens att aldrig ägna en tanke. Ändå delar Ramadan och den kristna fastan före påsk samma centrala innehåll: fasta (inom kristendomen modifierad så att man visserligen äter ungefär som vanligt, men undviker överflöd och s.k. "lyxmat"), intensifierad bön, ett utökat gudstjänstliv samt *lectio divina* (meditativ läsning av de bibliska skrifterna, helgonlegender och annan uppbygglig kristen litteratur). Hur kommer det sig? Är det sekulariseringen som har fört oss därhän att vi inte längre känner till de delar av vår tro som sker utanför gudstjänstlokalerna? Eller är vi helt enkelt lata och undviker sådana drag i kristendomen som ställer obekväma krav på oss?

Samtidigt ger den muslimska trosutövningen något att tänka på för oss kristna, som jag ser det. Den utmanar oss att rannsaka vår egen trosutövning, fundera över hur pass ljumma vi är i vår tro. Håller tron bara så länge den inte kräver något av oss? Är vi fast rotade i vår tro, och står så starka att vi vågar granska oss själva i ljuset av vad vi skulle kunna göra om vi ville/iddes? Jag tror att den som är en uppriktig sökare förr eller senare hamnar vid ett vägskäl, där man ställs inför sig själv ansikte mot ansikte. Gud sätter upp en spegel framför en och frågar om det man ser är vad man vill se, eller om man har blivit något annat på vägen. Innerst handlar det förstås om varje enskild individs kall att vara sig själv rakt igenom, vilket är vad vi är skapade till... men att vara sig själv handlar inte om att välja enkla lösningar och undvika det som är obekvämt, utan om att vara sanna både mot oss själva, mot vår omvärld och mot Gud.

Jag erkänner det direkt: jag är en lat person och saknar vad som brukar kallas "krage". Men jag misstänker att det som verkligen hindrar mig från att vara den jag vill vara är min inre splittring – min oförmåga att koncentrera mig någon längre stund. Den som äger förmågan att samla sig, bli vad som i Bibeln kallas "enfaldig" (d.v.s. hel och odelad), klarar av att ta hjälp av de redskap kristendomen har försett oss med för att vi skall kunna växa som människor, t.ex. bönen och fastan.

Splittring ligger i tiden – stora delar av det som utgör vår vardag är utformat för att splittra oss, tvinga oss att springa åt alla håll samtidigt. Vi ges aldrig en chans att stanna upp och tänka efter, kanske lämna spåret och ta en annan väg. Informationsflödet sköljer över oss som flodvågor, den ena direkt på den andra, och istället för att fundera över vilka vi är och vad vi vill med våra liv bränner vi tid på att försöka uppfatta rösterna omkring oss: i TV, på Internet, i tidningar och ett ständigt utökat socialt umgänge. Och alla de där rösterna säger olika saker, helt enkelt därför att de vill locka oss åt just sitt håll – få oss att gynna just dem med vår tid, vår energi och våra pengar.

Så det kanske inte är så konstigt att vi har så svårt att ägna oss åt vår tro utanför gudstjänsten? De flesta muslimer tillhör eller kommer ifrån länder där mediabusen ännu inte blivit så högt som det är här hos oss, och de är vana vid att prioritera sin tro framför sekulärt tidsfördriv. Häri ligger förmodligen en hel del av svaret på frågan varför det verkar så lätt för en muslim att delta i Ramadan medan det är så svårt för oss svenskar att begripa oss på, än mindre ägna oss åt, fastetiden före påsk.

Men det finns hjälp att hämta, om vi bara ser oss om! Och vi behöver inte ens gå till kyrkan för att få den. All meditation handlar om att vända sig inåt, mot sitt eget centrum – i den kristna tron mot det vi kallar "hjärtat" där Gud Treenig bor och där hans röst viskar i tystnaden. Frågan är hur man tar sig in i detta tillstånd av stillhet? Självt använder jag mig av det monotona

arbetet, stunderna då kroppen får vara aktiv medan själen vilar... t.ex. tvätt, disk, trädgårdsarbete eller handarbete. För att utföra den typen av uppgifter behöver man inte använda så mycket hjärnkapacitet – när man väl har lärt sig hur arbetet går till, sker det mer eller mindre automatiskt och ens själ kan ägna sig åt andra saker. Som kortjänare upplever jag också något liknande när jag är aktiv i kyrkorummet utan att där pågår gudstjänst... när jag klär altaret, dukar kredensbordet, putsar kyrksilver, städar, ställer i ordning liturgier och psalmböcker m.m. En tom kyrksal är något av det tystaste och mest stillsamma man kan möta i vårt samhälle, och där finns massor av meditation att hämta alldeles gratis! Och för den rastlöse, som inte kan sitta stilla under bönen, går det alldeles utmärkt att be medan kroppen arbetar. Det var den "hemligheten" som karmelitbrodern Lorens beskrev i sin underbara bok "Att leva i Guds närvaro" – han hade utvecklat detta bönesätt till fulländning i sitt lilla klosterkök, där han ägnade hela dagarna åt att laga mat eller diska, medan själen umgicks med Gud som han föreställde sig satt på en stol bredvid honom. Brodern Lorens' sätt att be är perfekt för oss moderna, stressade, rastlösa och okoncentrerade människor som befinner oss mitt i turbulensen och har få gömställen dit larmet inte når. Gör vad du brukar göra, men lägg till den lilla detaljen att Gud befinner sig precis intill dig – deltar i ditt liv, samtalar med dig, lyssnar och talar.

Du behöver inte ligga på knä i timmar för att be – behöver inte inta konstiga positioner för att nå meditativa tillstånd. Du behöver bara föreställa dig att du befinner dig i Guds närvaro och låta honom få vara en del av din alldeles vanliga tillvaro. Kristendomen har inte utvecklat de här "böneredskapen" – gudstjänstlivet, bönen, *lectio divina* o.s.v. – för att göra livet krångligt för dig utan tvärtom för att förenkla din trosutövning. Och de ställer inga krav, utan möter dig precis där du är.

Jag pekade inledningsvis på att kristendomen och islam delar många

Forts sid 8

KATOLSKT

KORSTECKNET

Begreppet korstecken inkluderar flera olika kristna handlingar vilka har det gemensamt att man tecknar en vertikal linje och en skärande horisontell linje vilka bildar ett kors. Detta görs vanligen med högra handen eller med högra handens tumme. När vi talar om korstecknet kan vi i huvudsak skilja på fyra grupper av olika korstecken.

1. Det korstecken alla katoliker och många andra kristna tecknar över sig själva när de inleder en bön, exempelvis vid mässans inledning. Detta det vanligaste korstecknet och görs i väst genom att man med höger hands utsträckta fingrar nuddar vid först panna, sedan nedanför bröstet (vid solar plexus) och därefter vänster och slutligen höger axel. I östkyrkan tecknar man vanligen korstecknet så att man först nuddar höger och sedan vänster axel.
2. Det korstecken präster och biskopar gör med höger hand i luften över människor eller föremål när de förmedlar Guds välsignelse eller tillsäger syndernas förlåtelse.
3. Det trefaldiga korstecken som alla församlade gör med höger tumme först i pannan sedan över läpparna och sedan över hjärtat före det att evangeliet läses under mässan.
4. Det korstecken som en präst eller biskop gör med höger tumme i pannan, eller på någon annan kroppsdel under det att Smörjelsens sakrament utdelas, vid dop eller vid konfirmationsriten då biskopen smörjer kandi-daten med helig Chrisma.

Att göra korstecknet är ett kyrkligt bruk som har sitt ursprung i den tidiga kyrkan. Ursprungligen gjordes korstecknet enbart i pannan. Från detta utvecklades det ytterligare.

Tertullianus (ca.160 – ca.220) skrev i fri översättning:

"alltid när vi reser, när vi kommer och när vi går ut, när vi tar på våra skor, när vi ska bada, vid bordet, när vi tänder våra ljus, när vi lägger oss,

sätter oss och vad helst vi sysselsätter oss med då tecknar vi korsets tecken i vår panna".

Biskop Athanasius av Alexandria undervisade:

"genom korsets tecken... hindras all magi och all häxkonst och alla avgudabilder överges".

Vi kan känna igen Tertullianus ord när Kyrillos av Jerusalem uppmanar kyrkan:

"Låt oss inte skämmas för att bekänna den Korsfäste. Låt korset, som ett sigill, tecknas tydligt med våra fingrar på våra pannor och över det bröd vi äter, över de bägare vi dricker, när vi kommer och går, före det att vi sover, när vi går till sängs och när vi reser oss, när vi rör oss och när vi är stilla."

Basilus, den store biskopen i Kappadokien, lärde att korstecknet var en tradition som hade sitt ursprung hos apostlarna:

"som lärde oss att märka dem som satte sitt hopp till Herrens namn med korsets tecken."

T.o.m. Martin Luther uppmanade sina efterföljare att använda korstecknet. I sin katekes 1529 instruerade han fäder att lära sitt husfolk följande:

"Om morgonen, när ni stiger upp, teckna er med det heliga korset och säg 'I Faderns och Sonens och den helige Andes namn. Amen.' /.../ Om aftonen, när ni går till sängs, teckna er med det heliga korset och säg, 'I Faderns och Sonens och den helige Andes namn. Amen.'"

När vi går in i en kyrka eller ett kapell fuktar vi högra handens fingertoppar med vigvatten och tecknar korsets tecken över oss. Det är en påminnelse om att vi träder in i ett heligt rum, lägger omvärldens larm och distraktioner bakom oss och en förberedelse för att på ett särskilt sätt träda inför Guds närvaro. Samtidigt är det en påminnelse om vårt dop, vigvattnet återkopplar ju till dopets vatten, och korstecknet är en påminnelse om den välsignelse prästen som Kristi representant uttalade över oss.

Om vi ska delta i en gudstjänst är korstecknet en återkommande handling som syftar till att söka tydliggöra hur vi öppnar oss för och vill motta Guds nåd.

Det främsta tillfället för användandet av korstecket är naturligtvis under gudstjänst, men som ni kan se ovan uppmuntras användandet av korstecknet mycket vidare. Korstecket är en kort sammanfattning av den kristna tron, en bön, ett yttre tecken på en inre övertygelse, en kort bekännelse. En trosakt. Det för oss på ett mystiskt sätt i närhet med den kristna gemenskapen och därigenom in i Guds närhet.

Korstecknet används på många olika sätt och av olika skäl: för att åkalla Guds välsignelse, för att öppna sig och motta Guds välsignelse, för att åkalla Guds beskydd eller för att be om Guds hjälp i en svår situation.

När vi gör korsets tecken över oss är målet att vi ska komma ihåg vad det symboliserar och därför inte göra det slarvigt eller okoncentrerat. Vi ska vinnlägga oss om att bruka det på ett sätt som gör att det verkligen för oss i närmare gemenskap med Gud. Om man är ovan vid att använda korstecknet kommer det inte omedelbart att ha en andlig, inre effekt. Inledningsvis kommer all energi att gå åt till att göra rörelserna och uppmärksamheten kommer att ligga på detta. Först efter att rörelsen blivit naturlig och en integrerad del av din bön kommer dess inre mening till rätt uttryck och de andliga frukterna av korstecknet kommer att märkas.

Red.

Vördnad inför korset

forts. från sid 4

händelser i beaktande. Uppståndelsen är kulmen, men de händelser som leder fram till denna oöverträffade seger är också viktiga. Lidandet är inte enbart ett lidande. Det får aldrig missförstås på ett sådant sätt att vi enbart ser ett lidande och missar kopplingen till uppståndelsen. Många heliga kvinnor och män har lidit och visst är det så att lidande är en del av det mänskliga livet. Men Kristus visar med påskens mysterier på något nytt. En väg till uppståndelsen. Ett frälsningens tecken höjs mot skyn. Korset är genom detta ett hoppets tecken, ett segertecken och en påminnelse om det mål vi eftersträvar genom att på vår väg efterlikna Kristus.

Krister Fast

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst:
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37,
113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob
070-660 42 09

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren, Sand-
bäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.
Kontaktperson Gudrun Fleetwood, 018-
53 01 20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-288 48 77

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99
Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:

<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:

Krister Fast tel 08-724 83 28

Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91

Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 2-2009 är den
1 juni 2009.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis.....160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

100 kronor på postgiro 88 82 44-1

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:

S:t Mikael församling

Maria församling i Västerås

KRISTEN "RAMADAN"

forts. från sid 6

gemensamma drag. Nu vill jag tillägga
att också judendomen har dessa "böne-
redskap" inmonterade i det dagliga
livet. Så ställs t.ex. alltid en extra tallrik
fram åt "den okände gästen", d.v.s. Gud,
när juden dukar till måltid i sitt hem.

En liten varning är dock på sin plats:
när du har vant dig vid att Gud sitter
på en stol i ditt kök och lyssnar på
ditt småprat medan du lagar mat eller
diskar, eller att han äter tillsammans
med dig, kommer du att upptäcka hur
mycket du tycker om detta umgänge
och hur vilsamt det är. Och då finns
risken att du kommer att börja priori-
tera detta framför t.ex. TV:n, datorn
eller krogrundan...

Carina Carlström